

Chương 4

Kể từ sau khi An Bình điện hạ hào phóng bày tỏ ý muốn đem Tật Phong tặng cho Lưu Tự, văn võ khắp triều đều bắt đầu đồn đại một tin-phò mã gần như đã quyết định rồi.

Thoáng chốc cả triều đều vui mừng, các công tử độ tuổi tương xứng nhao nhao chạy trốn biết tin, cơ hồ mừng đến phát khóc. Chúng đại thần trong triều trước nay duy trì thái độ phản đối đối với việc An Bình chấp chính cũng có chút lắng dịu, công tử của chúng ta coi như an phận rồi.

Mà người phản khởi nhất trong đó chính là người đương nhậm chức Lễ bộ thượng thư - Trương đại nhân.

Từ sau khi Sùng Đức bệ hạ giao nhiệm vụ kén rể vinh quang cho ông, cho tới bây giờ không chút tiến triển, ông áy náy hỏ thẹn không thôi. Bây giờ nghe được tin này, nhất thời có một loại cảm giác như gió xuân âm áp tấp vào mặt thúc giục ông hãnh hái, ngăn cũng ngăn không được. Vì vậy mới tỉnh mơ, ông đã vội vội vàng vàng xồng xộc đến Ngự thư phòng, định xin ý kiến của An Bình điện hạ một chút, đặt chuẩn bị chu tất cho hôn sự sắp tới.

Ai ngờ vừa bước vào cửa đã bắt gặp An Bình điện hạ cầm cán bút không ngừng thở dài.

“Điện hạ, xảy ra việc gì ư?” Trương đại nhân là người đa cảm, rất dễ bị ảnh hưởng bởi người xung quanh, thế nên vừa thấy dáng vẻ nàng như vậy, bản thân nhất thời cũng ủ rũ hết phân nửa.

An Bình nhướn mí mắt, phiền muộn lắc đầu: “Aizzz, đừng nhắc tới, đối với nó, bốn cung vẫn luôn yêu thương có thừa, sao một chút chuyện vặt vãnh còn phát cáu chứ?”

Trương đại nhân kinh ngạc, lẽ nào bên này vừa nghe được tin tốt, phía Lưu Thiều phó đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Điện hạ, có cần lão thần đi khuyên thử?”

“Hửm?” An Bình thành thật ngẫm nghĩ một lúc, lại lắc đầu: “Quên đi, nó trước giờ chỉ nghe lời của bốn cung, người khác quản không được đâu.”

Trương đại nhân hít một ngụm khí lạnh, An Bình điện hạ quả nhiên khí phách, không nói tới việc chưa tới một tháng đã bắt được Thiều phó đại nhân, mà còn trực tiếp bắt đầu “quản giáo”.

Ông cố nén kinh ngạc, nói: “Vây.....Điện hạ tính như thế nào?” Hôn sự rốt cuộc liệu còn có hi vọng hay không a?

“Thôi, đừng nói chuyện này nữa.” An Bình gác bút nhìn ông: “Trương đại nhân đến đây có việc gì muốn bẩm báo?”

Aizzz, tâm tình Ngài đều lộ hết như vậy, còn bẩm cái gì nữa chứ? Trương đại nhân vô lực lắc đầu, nhanh chóng hành lễ rồi cáo lui.

Bệ hạ, lão thần hổ thẹn với ngài a.....>_<

Ông chân trước vừa rời đi, Viên Hi đã hưng phấn xồng xộng chạy vào: “Điện hạ, Tật Phong cuối cùng chịu ăn rồi.”

An Bình gật đầu thoáng cười, liếc mắt nhìn Trương đại nhân đã dần đi xa bên ngoài, kể đó cười càng lúc càng khoái trá.....

Sau bữa trưa, Tề Tôn Chi được triệu vào cung. Dù gì đối phương cũng là “chủ nợ”, An Bình không thể dùng phương thức đối đãi với các mỹ nam khác mà tiếp đãi hần, cách thức ở chung của cả hai kỳ thực rất đơn giản, cũng chỉ có một khả năng chính là đánh cờ.

Thật sự chán.

Qua mấy ván chém giết đã xong, đôi bên có thắng có thua, trong lúc đó hai người gần như một câu cũng không nói. Mãi đến khi ván cờ cuối kết thúc, Tề Tôn Chi mới nhướn mắt cười nói: “Chắc ngày mai trong triều sẽ lại bắt đầu lan truyền tin đồn điện hạ đối với vi thần cũng có tình ý.”

An Bình cố tình ray rứt thở than: “Aizzzz, Tử Đô, đều trách bôn cung liên lụy người rồi.....”

Tề Tôn Chi cười gian: “Điện hạ khách khí.”

An Bình lại trở về nụ cười mang phong thái hoàng thất: “Nào có.....”

Đến khi mặt trời ngả về Tây, Tề Tôn Chi mới rời cung hồi phủ. An Bình thái độ khác thường, thập phần thân thiết hữu hảo tự mình đưa tiễn, hai người cùng lên xe, tiễn hần đến tận cửa lớn Tề phủ.

Lúc xuống xe, nàng đưa cho tùy tùng thân cận của Tề Tôn Chi túi dược liệu sớm đã chuẩn bị tốt: “Đây là thuốc mẫu hậu gửi về từ Thanh Hải quốc, không biết có công hiệu hay không, nhưng chung quy vẫn phải thử.”

Sắc mặt Tề Tôn Chi hơi thay đổi, cười cười, hành lễ nhận lấy: “Đa tạ hảo ý của điện hạ, vi thần từ chối thì bất kính.”

Cửa lớn Tề phủ mở ra, quản gia xách đèn lồng nhanh chóng chạy tới, đang định dìu Tề Tôn Chi thì An Bình đã đưa tay làm động tác ngăn lại, sau đó tự nhắc vạt áo bước lên xe ngựa, cách màn xe nói: “Bôn cung đi trước.”

Tề Tôn Chi không chút bất ngờ gật đầu: “Được, cung tiễn điện hạ.”

Tới khi xe ngựa lộc cộc chạy đi xa, quản gia nhin không được nhỏ giọng nói thầm: “Không ngờ công chúa điện hạ lại trọng sĩ diện đến vậy.....”

“Đừng vô lễ.” Tề Tôn Chi thấp giọng quát, thờ dài nói: “Điện hạ đây là không muốn khiến ta khó xử....”

Đương lúc An Bình đang chần chừ không quyết giữa nhị vị công tử Tề Lưu, bách tính kinh thành cũng đối với việc này hết sức quan tâm, thậm chí không ít sòng bạc còn âm thầm mở sòng đánh cược xem người cuối cùng được chọn cho vị trí phò mã, nhất thời kinh doanh sòng bạc phát triển mạnh lên.

Ngày nọ Lưu Tự cưới ngựa ra phố, chợt có người xông thẳng tới trước mặt, khóc lớn chỉ trích hấn: “Vì sao lại là ngươi chứ, người ta cược là Tề đại công tử mà.....”

Gần đây đang đồn đãi chuyện Lưu Tự sắp trở thành phò mã, hấn đương nhiên cũng đang rối rắm, nghe thấy thế thì nháy mắt cũng chẳng tức giận, chỉ quăng lại một câu: “Ta sao biết chứ!”

Con bạc đang lẫn lộn khóc lóc bị dọa đến chết trân, hấn đã tự nhiên vung roi, phi ngựa mà đi.

Lưu Tự không vui, bởi vì hấn cảm thấy lời đồn này cực kỳ có khả năng trở thành sự thật.

Thế nhưng điều không thoải mái là, mấy ngày nay ở chung, hấn chợt cảm thấy An Bình điện hạ hình như cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng. Mặc dù nàng thích động tay động chân với hấn, thi thoảng cũng mạnh mẽ áp đảo, nhưng phần lớn thời gian đối với hấn đều thập phần ôn hòa, đồng thời cũng cực kỳ quan tâm đến suy nghĩ của hấn. Một câu nói lơ đãng hay một chuyện bình thường, chỉ cần nàng biết, chung quy sẽ tận lực giúp hấn thực hiện. Hôm ấy lúc nàng muốn tặng Tật Phong cho hấn, lại càng khiến hấn thụ sủng nhược kinh.

Có điều cảm giác này thật kỳ quái! Đạo trước phụ thân hỏi hấn cảm giác mấy ngày gần đây, hấn nghĩ hết nửa ngày, cuối cùng lại bi phần phát hiện mình giống như một nữ tử được nam nhi sủng ái, chứ không phải là một nam tử đường đường thân cao bầy thước!

Trên đời còn có chuyện nào bi thảm hơn chuyện này không?

Thế nhưng chưa tới mấy ngày gió đã đổi hướng, bởi vì biểu hiện khi An Bình đích thân tiễn Tề Tôn Chi hồi phủ cho chứng minh nàng kỳ thực vẫn do dự chưa quyết như trước.

Chúng đại thần mặc dù cảm khái An Bình thay đổi thất thường, nhưng cũng chỉ cho rằng nàng nhất thời khó chọn lựa mà thôi, dù gì chịu chọn phò mã cũng đã là thái độ đúng đắn rồi ấy. Có điều chur vị quan viên trẻ tuổi, công tử của đại thần lại bắt đầu âm thầm hành sự, bởi khó mà đảm bảo An Bình điện hạ sẽ sẽ không mở rộng hàng ngũ ủng cử viên nha. --||| Duy chỉ có Lễ Bộ thượng thư là phiến muộn không thôi. Hiện giờ chuyện mà ông đang đối mặt chính là một loại

cảm giác mịt mù chả biết rõ thế nào. Ông hoàn toàn không biết An Bình điện hạ nhìn trúng ai, càng không biết nên ăn nói thế nào với Sùng Đức bệ hạ thân đang ở nơi xa kia.Orz

Ở trong phủ gần nửa tháng, Lưu Tự cuối cùng dưới sự thúc ép của phụ thân lại bước vào cửa cung.

Thời gian còn sớm, An Bình đang ở Ngự thư phòng cùng chúng đại thân thương thảo nghị sự, hần liền ở đợi ở hành lang bên ngoài điện, bắt quá nghe động tĩnh, dường như không khí trong điện cũng không mấy tốt.

Nghe nói người có thể ngồi ở chức Thượng ngự sử đều cực kỳ ngoan cố, Tiêu Nghĩa Đức hiển nhiên là người minh chứng tuyệt vời nhất cho câu này. Mặc dù Lương quốc sớm đã thi hành chế độ nữ quan, nhưng lão vẫn luôn ác cảm đối với việc nữ tử nhập sĩ, lại càng là người đại biểu chủ yếu cho việc phản đối An Bình thừa kế đế vị. Cho nên sáng nay lúc An Bình nhắc tới việc chuẩn bị đề bạt một nữ quan tên là Thẩm Thanh Tuệ vào công bộ, lập tức dẫn tới sự phản đối cật lực của lão.

Lão vốn lớn tiếng, lại vì lúc trước An Bình trêu chọc con lão khiến tâm tư còn có khúc mắc, khi nói chuyện khẩu khí đương nhiên rất lớn, đến nỗi Lưu Tự ở bên ngoài còn có thể nghe được đại khái sự việc.

Mặc dù không đồng ý với cách làm của An Bình, nhưng Lưu Tự hoàn toàn tin tưởng An Bình điện hạ – người chảy một nửa huyết thống của nữ tôn quốc trong người sẽ không nhượng bộ nửa phần. Nhưng Đại Lương quốc chung quy vẫn là thiên hạ của nam tử, nữ nhi nên đoan trang thanh nhã, giúp chồng dạy con, chính quyền quốc gia đều là việc của nam nhi, chẳng phải sao? Nàng có gì cứ khăng khăng muốn đi ngược lại chứ?

Không khí trong Ngự thư phòng gần như rơi vào căng thẳng, Lưu Tự không kiên nhẫn chờ dài một tiếng, vừa ngẩng đầu đã kinh ngạc hết một lúc.

Một bóng dáng quen thuộc bước trên con đường bên ngoài cách đó mấy trượng, ánh mặt trời nhảy múa trên vàng trán trơn bóng như ngọc của nàng, ánh mắt như nước mùa thu, nét mặt dịu dàng.

Cảnh tượng vô tình gặp gỡ vào tiết trung thu năm ngoái hiện lên trong đầu, nét mặt hần có chút ảm đạm, đây mới là thiếu nữ hần trông mong a.

“Khánh Chi đang nhìn gì vậy?”

Lưu Tự cả kinh, lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn, chúng đại thân trong Ngự thư phòng đã tấp nập lui ra, An Bình toàn thân áo bào màu trắng ngà, ung dung bước qua, trên mặt vẫn là ý cười ngả ngón như cũ, cho thấy cuộc tranh luận vừa rồi trong điện cũng chẳng hề ảnh hưởng đến tâm tình của nàng.

“Tham kiến điện hạ.” Hần nhắc tay hành lễ, giọng nói nặng nề.

An Bình khẽ liếc thấy nét phần uất giữa hai hàng mày của hắn, đoán hẳn nhất định là còn đang bận tâm đến lời đồn trước đây, trong lòng tức cười, quả thật là một nam nhân khó tính.

“Người còn chưa trả lời câu hỏi của bản cung.”

“Không, không có gì.....”

An Bình lướt qua vành tai hơi phiếm hồng của hắn, có chút khó hiểu, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, liền thấy một góc hạnh hoa cánh hoa bay bay như mưa, một thiếu nữ chậm chậm bước qua, hướng phía cửa cung mà đi. Y phục màu vàng hoa lệ, trâm cài ngọc bội, chỉ một bóng lưng thôi cũng đã thướt tha uyển chuyển không nói thành lời.

“Đây là người trong lòng Khánh Chi sao?”

“Điện hạ!” Lưu Tự cơ hồ bị dọa đến giật bắn, biểu tình trước sau như một không chút dao động bỗng nhiên toát lên vẻ kinh ngạc, thậm chí còn có tia hoảng hốt.

An Bình sờ cằm, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào bóng dáng thướt tha ấy: “Đó không phải là tiểu cô nương nhà Chu Thủ phụ sao? Gần đây thường xuyên nhập cung bầu bạn cùng thái hậu, hình như gọi là....Chu Liên Tương?”

Lưu Tự há miệng, định nói gì đấy, nhưng lại bị lời kẻ đó của nàng ngắt ngang: “Dịu dàng xinh đẹp, đoan trang lễ độ, từng cái nhíu mày từng nụ cười, bách mị thiên kiều a!”

Xinh đẹp quyền rũ vô vàn

“.....” Hắn hoảng hốt không nói gì.

“Sao vậy?” An Bình quay đầu chớp mắt nhìn hắn: “Không phải là bị ta nói trúng rồi chứ?”

Lưu Tự chậm rãi gật đầu: “Điện hạ tinh tường.”

“Không đâu, bản cung hiểu tính cách của nàng, chứ cũng không phải ánh mắt tinh tường gì cả.”

“Thế thì vì sao?”

“Là bởi vì.....” An Bình nhíu mày nhìn, tựa tiểu phi tiểu: “Những tính cách này hoàn toàn trái ngược với bản cung.”

Lưu Tự kinh ngạc, An Bình lại bắt đầu cười ha ha, sau đó sáp đến thấp giọng bên tai hắn: “Cũng may người chưa từng né tránh, bản cung thích sự thành thực của người.”

Hơi thở của nàng ấm áp phớt qua vành tai, cánh môi gần như quét qua má hắn, Lưu Tự nhớ tới cái hôn lần trước ở thao trường diễn luyện, cả người cứng

đờ, từ cổ đến má đều đỏ bừng, tim như đánh trống, ngay sau đó, An Bình đã tùm tùm lướt qua hẳn đi lên trước.

“Khánh Chi hôm nay về sớm chút đi, bồn cung còn bận việc quan trọng.”

Toàn thân Lưu Tự chấn động, hoàn toàn hồi hồn, đến lúc này mới cảm thấy có chút không ổn, bản thân vừa rồi không phủ định, An Bình điện hạ liệu có nổi giận mà xuống tay với Lưu gia không....

“Thì ra vị phò mã mà bệ hạ chọn cho Ngài đã có ý trung nhân.”

Buổi chiều, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào lương đình trong Ngự hoa viên, Tề Tôn Chi bưng chén trà cười hể hả, đôi mắt sáng rực rỡ, hiển nhiên rất vui khi thấy An Bình gặp phải vấn đề quần bách thế này.

An Bình ngồi đối diện thế nhưng chẳng chút biểu cảm, chỉ tốt bụng sửa lại: “Chỉ là ‘có khả năng là phò mã.’”

“Nhưng điện hạ rõ ràng đối với Khánh Chi sủng ái có thừa nha?”

“Uầy, đó chỉ là thói quen mà thôi.” Chỉ cần là nam tử tuấn tú nàng đều sủng ái, đây đích thực là thói quen, đương nhiên ngoại trừ vị “chủ nợ” ở trước mặt này.

Tề Tôn Chi cười lắc đầu.

Bên ngoài lương đình, Viên Hỉ nhanh chóng chạy qua, hành lễ với An Bình: “Điện hạ, đồ vật đã gửi tới rồi.”

“Hả?” An Bình tinh thần phấn chấn, đặt chén trà trong tay xuống, cười nói với Tề Tôn Chi: “Hôm nay gọi người tới là có thứ tốt muốn tặng cho người.”

Nhớ tới cảnh tượng hôm ấy nàng tặng ngựa cho Lưu Tự, đầu mày Tề Tôn Chi khẽ nhíu lại, cho thấy không mấy kỳ vọng.

An Bình cũng không để bụng, vỗ tay hai cái, liền có người đẩy một chiếc xe lăn nhanh chóng đi tới. Thoáng nhìn qua, chỉ cảm thấy ngoại trừ làm rất tinh xảo, so với xe lăn bình thường độc nhất vô nhị, trục bánh xe rõ ràng còn được xử lý đặc biệt, lúc lăn trên đất âm thanh rất nhỏ.

“Đây là.....” Tề Tôn Chi sững sốt một hồi, ngược mắt nhìn nàng.

“Là kiệt tác của công bộ hữu thị lang Thẩm Thanh Tuệ, tặng cho người.”

Thực ra tật ở chân của Tề Tôn Chi chỉ ảnh hưởng đến dáng đi và tốc độ của hẳn khi đi đường, cho nên vẫn luôn không ngồi xe lăn, nhưng nếu đã là đồ Giám quốc đại nhân ban tặng, hẳn đương nhiên không thể phớt lờ thể diện của nàng, liền để cho Viên Hỉ dìu hẳn ngồi lên.

Cầm tay vịn, hẳn cười nhìn An Bình: “Đúng là đồ tốt, đồ đã tặng rồi, điện hạ vẫn là nói chính sự đi.”

“Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái.” An Bình cong môi nở nụ cười, phất tay cho đám người Viên Hỉ lui đi, ngồi xồm trước mặt hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Hôm nay Lưu Tự ở trước mặt bọn chúng để lộ chuyện trong lòng, Thái phó nhất định khẩn trương, người giúp bọn chúng nhắc nhở hắn một chút chuyện liên quan đến việc đề bạt Thẩm Thanh Tuệ, ông ấy đương nhiên hiểu nên làm gì. Về phần người thì.....” Nàng đưa tay vỗ vai hắn: “Từ Đô à, dù gì nhận đồ của người ta, người cũng có thể thuyết phục phụ thân người ủng hộ Thẩm Thanh Tuệ, có được không?”

Nàng không có cách nào bỏ qua thể diện của phái bảo thủ để trực tiếp đối kháng, nhưng có thể thông qua phái trung lập mà dàn xếp. Nàng muốn đề bạt Thẩm Thanh Tuệ cũng không phải vì nàng ấy là nữ nhi, mà là vì nàng ấy đích thực có bản lĩnh. Huống hồ, đây mới là khởi đầu, nàng không thể mới trận đầu đã thua được.

Tề Tôn Chi giựt giựt khóe miệng: “Điện hạ cũng thật biết tính toán.”

“Quá khen, người nhớ kỹ ‘NGUYỆN ĐỔ PHỤC THÂU’ là được rồi.”

“.....” Tề Tôn Chi day trán, bây giờ rốt cuộc ai mới là chủ nợ đây?